List Ježiškovi

Milý Ježiško!
Na úvod môjho listu Ťa chcem pozdraviť. Iste máš v tomto čase veľa práce... My, deti, máme veľké sny. Hračky, mobily, počítače...toto všetko chceme nájsť pod stromčekom!
Lenže veľakrát sme neposlušní, neplníme si svoje povinnosti. Ježiško, chcem Ti veľmi pekne poďakovať za dary, ktorými ma po celý rok obdarúvaš. Ďakujem Ti za súrodencov, rodičov a zdravie pre celú rodinu. Ďakujem Ti za každý deň, ktorý môžem stráviť v škole s kamarátmi. Milý Ježiško, pod stromčekom sa poteším každej maličkosti. Len nech sú tieto Vianoce šťastné a naplnené láskou, pokojom v rodinnom kruhu.
PS: Veľmi sa teším na Tvoj príchod!
S pozdravom Veronika

Čertovská

Idú čerti ulicou,
strašia deti palicou.
Idú dolu dedinou
so železnou reťazou.

Smrdia sírou z pekla,
zlosť z nich len tak tiekla.
Zamknite sa do domu
a čakajte pohromu.

Schovávajte sa pod perinou,
schovávajte sa pod posteľ,
čert si vás však nájde,
ako včely – peľ.

Nebojte sa deti čertov,
vyžeňte ich rýchlo metlou.

autor: džús

Redakcia časopisu Hrapinosek: p. uč. Gazdíková, p. uč. Lukáčová

HRAPINOSEK

Časopis žiakov Základnej školy s

ROČNÍK 21 ČÍSLO 1 15. 12. 2014

práce žiakov, poučenie, relax, zábava, súťaže

Milé deti,

opäť je tu vianočný čas, na ktorý sa všetci tešíme. Čím to je ,že kúzlo Vianoc má nad nami takú čarovnú moc? Je to asi tým ,že v dnešnej uponáhľanej dobe si nájdeme čas, ktorý akoby sme na chvíľu zastavili. Čas, kedy bilancujeme, čo sa nám uplynulý rok podarilo a čo nie.

V tomto období sú už naše domácnosti prevoňané medovníčkami, z rádií sa ozývajú vianočné koledy. Čakáme, kedy ten zázračný deň zrodenia Dieťatka príde, aby sme ho mohli s radosťou privítať.

Opäť nezabudnime aj na tých, ktorí nemajú možnosť prežívať tieto nádherné dni v roku tak, ako je dopriate nám.

Nezabúdajme, že sú to hlavne sviatky pokoja, lásky, radosti z príchodu Božieho dieťaťa, ktoré nám vlieva silu a nádej aj do všedných dní .

Prežime krásne obdobie Vianoc ,lásky a

Prežime krásne obdobie Vianoc, lásky a obdarovania nielen v tieto dni, ale aj v tie nasledujúce, ktoré nás čakajú v roku 2014.

Splnený sen

V ďalekom lese
pod bielou perinou,
vyrástol stromček
so zelenou hrivou.

Náš maličký stromček
mal iba jeden sen.
Byť vianočným stromčekom,
čo i len na jeden deň.

Čo sa to robí?
Pílka nesie sa.
To otecko troch detí,
ide do lesa.

Oči si hneď stromček
zavrie od preľaknutia,
keď ich znova otvorí,
vôkol neho sa už deti krútia.

Na ňom plno baniek, sviečok,
z ďaleka sa ligoce.
Slzy roní od radosti,
veď zažíva Vianoce.

Lukáš Kalis 6.A

Stromček

Stromček živý belavý,
nádheru Vianoc odhalí.
Konárik v mraze zaskvie sa,
človek s radosťou zaplesá.

Náruč ti otvára v tichučkom šere,
tak ako dieťatko otvára dvere.
S očakávaním naň pozerá
a netrpezlivosťou sa nám zatrasú
kolená.

Jedlička s jasom svetiel tancuje,
naše želania pokoja, radosti a pohody,
veľmi miluje.
Vetvička zelená v izbe sa pohojdá,
pod ňou poklady pre rodinku ukrýva.

(Simonka Gallasová)

Báseň stromček

Trblietavý stromček žiarivo nám svieť,
nech nám vianočné koledy budú pekne
znieť.
Biela hviezdička na vrchole sa vypína,
a naša nádej preto nezhasína.

Darčeky pod ním sú schované,
dva mesiace pred Vianocami boli hľa-
dané.
Nenašla sa ani smietka malinká,
poteší aj malá Karinka.
Na stole chutné jedlo rozvoniava,
nad ním sa zelený konárik pohojdáva.
Jagavé hviezdičky
teplým jasom ožiarili
šťastné detské tváričky.

(Nikolka Gallasová)

V **Tvrdošíne** sa nedávno uskutočnila výstava obrazov brazílskeho umelca menom Adélio Sarro. Vystavené maľby sú skutočne živé a plné farieb. Niečím sú však unikátne. Vďaka štruktúrovanému povrchu a vysvetlivkám v Braillovom písme môžu obrazy okrem zdravých ľudí obdivovať aj nevidiaci. Sarro je totiž naozaj empatický maliar a sochár, čo dodáva jeho umeniu nový rozmer. Brazílčan ADELIO SARRO, o ktorom sa čoraz častejšie hovorí ako o Picasovi Brazílie a jeho výrazná, veľmi pôsobivá magická modrá mora a oblohy v kontraste s ružovou a červenou, tyrkysovou zelenou a v kombinácii s ďalšími žiarivými farbami zdôrazňujúcimi hlboké emócie maliara • roľníci, vidiecki robotníci, vagabundi, ženy, matky a deti, jednoduchí, ťažko pracujúci ľudia z jeho vlasti • ramená, ruky, nohy a chodidlá veľkých rozmerov charakterizujúce manuálnu prácu týchto postáv • pôsobivé vážne, často melancholické tváre dvojíc, jednotlivcov a väčších alebo menších skupín ľudí • zvieratá, kvetiny alebo hudobné nástroje.
www.antik-leo.sk, www.sarro.info

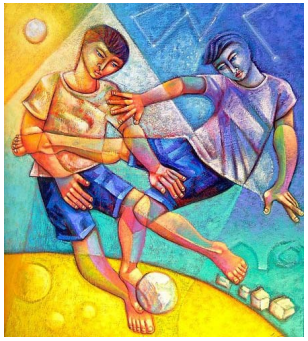

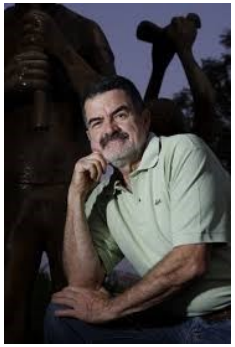

Pokračovanie zo str. 13
Mlynár šiel ďalej do lesa a začal volať na vílu Amáliu. Keď tak urobil po tretíkrát, zjavila sa pred ním. Mala na sebe prekrásne šaty z lesných kvetov a na hlave korunku z ihličia. Jej biele nohy boli jemne zašpinené hlinou, iste od tanca. Pozdravila ho a opýtala sa, čo hľadá. Mlynár ju poprosil, aby mu ukázala cestu domov. „Vidieť, že nie si zlý človek," povedala mu jemným hlasom víla a ukázala mu úzku tmavú cestičku po svojej pravici. Mlynár sa poďakoval a vydal sa tou cestou. Kráčal presne rovno, ani na chvíľu nezišiel z cesty. Išiel veľmi dlho, no predstava tepla domova ho hnala ďalej. Onedlho vyšlo slnko. Mlynár ešte väčšmi pridal do kroku, nevedel sa dočkať, kedy bude doma. Keď už takmer vôbec nevládal, zbadal obrysy malých drevených domcov.
„To musí byť naša dedinka!" od radosti vykríkol mlynár. Keď zbadal svoju chalupu, úplne zabudol na bolesť nôh a ťažkú hlavu. Vbehol do nej a uvelebil sa na slamenej posteli. Spal tak tvrdo, že ho nikto nemohol zobudiť. Zobudil sa až na radostné volanie a objímanie svojich detí.
Odvtedy si už mlynár nikdy nebral do krčmy veľa grošov a jeho rodina sa mala dobre, oveľa lepšie. Vraj im tatranské víly potajomky vložili do krčiažka zlato. Víla Amália ešte stále posiela stratených turistov na tú najkratšiu cestičku a víla Magmália za mesačného svitu vyspevuje prekrásne piesne na brehu plesa. A tie ostatné? Neviem. Skúste zájsť do Tatier, vraj tam žijú dodnes.
A. Kukuc,7.A

Vianoce

Po roku k nám prišli zas,
Vianoce a lásky čas.
Guľky, sviečky a zvončeky,
V izbách voňajú stromčeky,
pod ním sa veľa darčekov mihoce.
Ja sa nedivím, veď sú Vianoce.
Rodina si sadne k stolu,
všetci oslavujme spolu.
Oplátka, med, cesnak, ryba,
Čo nám k šťastiu ešte chýba?
Aj keď nám je dobre všetkým,
deti čakajú niečo predtým.
Keď stromček vôňou ihličia
otvára naše srdcia,
malý zvonček zazvoní,
Ježiškov príchod oznámi.

Lucia Novarová,8.B

Keď je na Štedrý deň na na nebi veľa hviezd, bude veľa

zemiakov.
Keď svätý Štefan blato vyfúkal, bude pekná jar.

Privítajme starkých v škole, 29. 10. 2013

V utorok 29. 10. 2013 naša škola zorganizovala akciu Privítajme starkých v škole, ktorá o 8:00 hod. začala svätou omšou. Po nej nasledoval kultúrny program, ktorý pripravili žiaci prvého a druhého stupňa so svojimi vyučujúcimi, i v rámci krúžkov. Po programe prebehlo aj vyhodnotenie súťaže
O **naj...** (najväčšiu, najmenšiu, najťažšiu, najstaršiu,...) **knihu** a víťazi boli odmenení.

Jesenná slávnosť, 24. 10. 2013

Vo štvrtok 24. 10. 2013 sa na našej škole konala jesenná slávnosť. Tento rok sa niesla v duchu obilia. Psíček s mačičkou piekli tortu z múky a pri tom našich najmladších žiakov pasovali za prvákov. Rodičia spolu so svojimi deťmi pripravili krásne vyzdobené múčne jedlá rôznych chutí.

Chlieb náš každodenný..., 25. 10. 2013

V piatok 25. 10. 2013 to na I. stupni našej školy voňalo chlebom. V nadväznosti na predošlú jesennú slávnosť venovanú obiliu, deti spolu s pani učiteľkami upiekli pravý domáci chlieb. A že im chutil, o tom niet pochýb. Ostali iba omrvinky.

Vianoce

Vianoce sú tu zas,
ten čarovný zimný čas.
Stromček nám v byte svieti,
radujú sa všetky deti.

Hurá, už nás zima láka,
postavme si snehuliaka.
Takého, akého my len chceme,
postaviť ho veru vieme.

Deti po snehu sa váľajú,
snehuliakovi uhlíkom úsmev
vytvárajú.
Ako nos mu mrkvu dajú,
potom veľkú radosť z neho majú.

(Lívia Šimalová 6.A)

Vianočný stromček

Ja som stromček vyzdobený,
v peknom šate oblečený.

Stojím si tu v teplúčku,
čakám na tú chvíľočku.

Keď už prídu detičky,
rozbaliť si balíčky.

A vidieť ich radosť veľkú,
ktorú majú v túto chvíľku.

(*Jozef Hlina*)

Chlapci nezbedníci

Napadol nám sniežik biely,
chlapci nás guľovať chceli.
Dievčatá sa nedali,
chlapcov rýchlo chytali
a do snehu hádzali.

Od tej doby chlapci stíchli
a pekne nás poprosili:
„Budeme my vás poslúchať,
nebudeme do vás štuchať!“

Tešíme sa na Vianoce,
stromček sa nám zaligoce.
A vy chlapci nezbedníci
budete stáť na ulici.

„Ej, vy chlapci, nezbedníci,
prídu čerti, tí zbojníci.“
Dajú vás hneď do parády,
veď vám nie je nikdy rady.

Aneta Planietová 6.B

Biele Vianoce,
zelená Veľká noc.

O vílach a mlynárovi

Raz dávno, no nie až tak veľmi dávno, žili v Tatrách víly. Boli krásne ako tatranská príroda, ba ešte krajšie. Ich tanec v jemnej rose bol ľahučký ani pierko. Bolo ich možno aj zo dva tucty. A čo zo dva, možno aj zo štyri, veď každá mala na starosti, buď jeden tatranský vrch, či pleso, riečku, lúku alebo les, a tých je veru vo Vysokých Tatrách neúrekom.
No nie všetky víly mali dobré srdce, i keď boli krásne. Častokrát na to mnohí doplatili! Raz sa z krčmy vracal domov zo susednej dediny mlynár. Ledva sa udržal na nohách. Pred očami sa mu cesta krútila, strácala. Nie a nie udržať správny smer. I kapsu stratil so všetkým, čo nakúpil domov na jarmoku. Chodil z jednej strany cesty na druhú. Ani ľudia sa mu nemohli čudovať, veď prepil všetko, čo mal pri sebe. Ako sa tak motal, zabudol odbočiť do svojej dediny a kráčal rovno, smerom do lesa. Už sa poriadne zotmelo. Dobre pod nohy nevidel, stúpil na akýsi mokrý peň a skotúľal sa do blízkeho jarku. Už sa nevládal postaviť na nohy, ledva si ľahol do mäkkej trávy. Zaspal. Okolo polnoci sa zrazu strhol. Začul zvláštny zvuk. Bol to pekný jemný hlas, ako keby niekto spieval. Tú pesničku hrával jeho synček na píšťalke! Ej veru, rozľútostil sa náš mlynár. Jeho deti, sirôtky, doma samé a on sa tu túla, len tak, kde nič, tu nič! Vybral sa on za tým hlasom.

Kráčalo sa mu veľmi ťažko, hlava mu vážila toľko ako dve vrecia múky. Čarovný hlas bolo počuť čoraz bližšie. Podišiel ešte asi desať krokov a zastal. Akoby skamenel. Udivene hľadel na krásnu žiarivú postavu na okraji Štrbského plesa. Mala krásnu bielu pleť a jemné biele vlasy zapletené do vrkôčika. Bola to víla Magmália. Ihneď, ako zbadala mlynárove udivené oči, zastala a spýtala sa: „Čo tu hľadáš, človeče? Ale povedz pravdu, inak zle obídeš!“A tu mlynár musel s farbou von. Priznal sa ako prepil všetky peniaze, ako sa hanbí za svoj čin. Teraz nevie nájsť cestu domov, ku svojim sirotám. Víla počula o mlynárovi i o jeho smutnom osude od svojich družiek. Vedela, že hoci je sám, statočne sa stará o svoje deti. Zľutovala sa nad ním. „Mlynár, neboj sa, neublížim ti, no neviem, kde sa máš ďalej uberať. Nikdy nevychádzam z tohto plesa, najďalej chodím k brehu, ale skús zájsť hlbšie do lesa, tam je moja sestra Amália, tú popros o pomoc,“ poradila mu víla a ešte mu na cestu dala krčiažtek vody a do neho malú rybku pre jeho synov.

Povesť z Vysokých Tatier

Jedného dňa sa po ceste uberal zhrbený žobrák. Putoval z dediny do dediny okolo Vysokých Tatier. Túlal sa po cestách a do starého zamasteného klobúka zbieral vyžobrané peniaze. Takto si zarábal na živobytie.
Okolo seba videl krásne štíty Tatier, ktoré odjakživa pokladal za svojich blízkych priateľov. Vždy veril rozprávaniam otca o rôznych tatranských vílach, obroch, škriatkoch, poludniciach, či bosorkách a iných nadprirodzených bytostiach. Práve mala byť svätojánska noc. Pod Loktibradou sa mali schádzať bosorky. Veril, že ich uvidí. Len málo ľuďom sa podarilo ich zazrieť.
Pomaly vchádzal do dediny Ždiar. Už videl prvé chudobné chalúpky dedinčanov. Pobral sa k prvému domčeku, ktorý zbadal. Zaklopal na dvere, vyrobené z niekoľkých smrekových dosák. Zvnútra sa ozvali šuchtavé kroky. Otvorila mu starena. „ Čože by si chcel?“ spýtala sa ho. „Či by ste ma neprenocovali?“ prosil starenu. Prečo nie, ak si súci človek.“ Jano však nevedel, že starena je bosorka. Vošiel dnu a posadil sa na lavicu. Starena sa krútila okolo pece. O chvíľu mu na stôl položila tanier horúcej polievky. S chuťou sa pustil do jedla. Keď dojedol, uložila ho do malej izbietky, v ktorej bol biedny stôl a stolička. Lavica, na ktorej bola otiepka slamy, prikryla deravou plachtou a hodila mu ručne tkaný koberec.
Starena mu zaželala dobrú noc a vystríhala ho: „Tejto noci radšej nevystrč z izby ani nos! Táto noc má svoju moc!“ Jano tušil, že starena niečo skrýva.
Za každú cenu chcel zistiť, čo to je. Po chvíli, keď všetko stíchlo, podišiel k jej izbe a priložil ucho k dverám. Zvnútra počul babin hlas: „Tak dnes večer, o polnoci, pod južnou stranou Laktibrady, za previsom!“ „Dobre!“ ozvalo sa zvonku. Bosorka sa s niekým dohovárala cez okno. Jano chcel, stoj, čo stoj, vidieť tieto strigy! Vrátil sa do svojej izby a rozhodol sa nezaspať a čakať do polnoci.
Pol hodinu pred polnocou bolo počuť vrzgot dverí, to starena odchádzala. Jano dlho neotáľal a hybaj za ňou. Mesiac krásne osvecoval chodník pod Laktibradou. Dával si pozor, aby ho starena nezbadala. Pomaly sa blížili k cieľu. Bosorka zahla pod skalný previs a Jano sa schoval do kosodreviny. Pod skalou už stálo deväť postáv zahalených v čiernom. Postavili sa do kruhu, každá držala v ruke sviečku. Popod nos si začali odriekať nezrozumiteľné formuly. Jano sa chcel priblížiť, a vtedy zapraskala suchá vetvička kosodreviny pod jeho nohami. Bosorky spozorneli a poďho hľadať vinníka a opovážlivca, ktorý sa opovážil rušiť ich stretnutie. Naťahovali sa po ňom lačne ručiskami. Obstúpili ho kadejaké príšery a mátohy. Jano však nelenil a rýchlo nakreslil okolo seba kruh trojkráľovou kriedou. Doň zlé sily vstúpiť nemohli. Z tohto trápenia ho vyslobodil až slnečný svit, lebo v horách slniečko vychádza skôr.
Nikdy viac už náš odvážlivec nepokúšal šťastie, ani sa už nezahrával s tajomnými silami Vysokých Tatier. *M. Hutlasová,7.A*

Prišla zima...

Zima biela prišla už k nám,
aj ja ju tiež pekne vítam.
Teším sa na sánkovačku,
taktiež aj na lyžovačku.
Mikuláš za chvíľu príde,
darček sa každému ujde.
Viem, že každý zimu má rád,
aj snehuliak je deťom kamarát.
Cencúle na strechách visia,
každé dieťa rado výska.
Výskajú od radosti,
že nemajú starosti.
Za chvíľu sú tu Vianoce,
stromček sa nám ligoce.
Ježiško sa narodí,
darčekom nás poteší.
Zima nám už prituhuje,
mrázik okná namaľuje,
sniežikom nás potešuje.

Karolína Kendralová 7.B

Čím je v zime hlbší sneh,
tým vyššia bude ďatelina.

Poznávame pracovné profesie, 28.11.2013

Dňa 28.11.2013, navštívilo 30 detí z materskej školy obchod u p. Chovančákovej, kde si deti všímali prácu predavačky. Potom sa premiestnili do autodielne p. Kubicu, kde im automechanici ukázali prácu a opravu áut. Deti boli veľmi zaujaté, hlavne chlapci, ktorí už teraz rozmýšľajú, že sa stanú automechanikmi. Ďakujeme ochotným majiteľom za možnosť priblíženia týchto pracovných profesií.

Výchovný koncert, 30. 9. 2013

V pondelok 30. 9. 2013 sa naši žiaci zúčastnili výchovného koncertu, ktorý pre nás v kostole pripravili Dr. Igor Berger a Mgr. Dagmar Žaludková. Chrámom sa niesli piesne spievané v latinčine, taliančine, staroslovienčine a slovenčine a celý program aj so sprievodným slovom bol venovaný 1150. výročiu príchodu Cyrila a Metóda na naše územie.

Povesť spod Tatier

„Horí ohník, horí na Kráľovej Holi, ktože ho nakládol? Dvanásti sokoli...“

To sú tie naše krásne hory, ktoré opisujú mnohí naši básnici. Som veľmi rád, že bývam v blízkosti hôr, a tak často môžem obdivovať krásu obrovských brál. Vždy, keď vyjdem na kopec neďaleko nášho domu a vidím tie nádherné vrchy, aj cez leto miestami pokryté snehom, vždy si spomeniem, na niektoré z rozprávaní môjho deda, ako to bolo kedysi dávno za oných čias, keď ľudia na kúsok chleba museli ťažko robiť alebo odchádzať za prácou ďaleko od domova. Jeden z tých príbehov vám rozpoviem aj ja. Bolo to asi takto... Muži, ktorí nechceli odísť do Ameriky za prácou a nebáli sa strmých kamenných chrbtov našich Tatier, odišli tam spiľovať drevo, ktoré museli koňmi dopraviť do najbližšej dediny, a potom ho ďalej splavovali na pltiach, po riekach na nižné zeme. Takto starí ľudia nazývali kraje, ktoré sú na rovine. Ale vráťme sa späť do Tatier. Pri tejto práci sa stalo, že nejaký ten koník uhynul, keď sa zrútil do zradnej rokliny alebo ho stiahlo drevo so sebou dolu kopcom. Vtedy bolo mužom veľmi ťažko, lebo keď nebolo koňa, nemohlo byť ani drevo v dedine, a to znamená, že neboli ani peniaze na poživeň.

Takéto nešťastie sa prihodilo aj môjmu prastarému otcovi. Večer, keď sedel s partiou chlapov pri vatre a premýšľal, že sa budú musieť vrátiť naspäť domov, volal na nich chlap zo susedného vrchu. Ten vrch bol až na poľskej strane. Chlapi sa báli k nemu prejsť, lebo vtedy boli ešte hranice. Ešte viacej sa báli, že ich je tam viac a chcú im zobrať aj to posledné, čo im ostalo. Lebo v tom čase sa v tatranských jaskyniach ukrývalo aj veľa zbojníkov. Po chvíľke premýšľania ich môj pradedo vyzval: „Poďme, veď sme nejakí chlapi a nebudeme sa báť niekoľkých poľských zbojníkov!“ Pomaly sa približovali k miestu, kde stál muž v súkeňakoch s valaškou v ruke a goralským klobúkom na hlave. Vtom jeden z našich zvolal: „Chlapi, veď to je goral ako mi, ten, ak nám nepomôže, tak nám neublíži.“ Áno, bol to Goral, ale z poľskej strany, z Podhaľa. Vyrozprával chlapom, ako počul, čo sa im stalo, a že im pomôže, ak budú chcieť. Oni sa ho opýtali, ako im chce pomôcť. On povedal: „ Ak mi prevediete na Slovensko tieto tri kone, jeden bude Váš, a potom sa dohodneme.“ Pradedo rozmýšľal, veru sa aj bál, lebo ak by ho chytili vojaci, iste by ho zabili a doma mal ženu a šesť detí. Ale ak tú ponuku nezoberie, nebude mať na čom zvážať drevo do dediny a príde o prácu. Pradedo a Ostatní chlapi na to pristúpili. (pokračovanie str. 13)

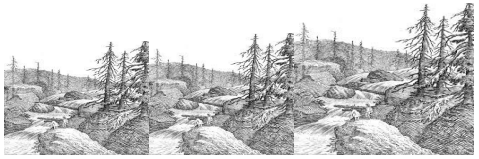

Príbeh o kráľovnej a obojakých spoluhláskach

Raz ráno sa kráľovná prebudila na čudný šuchot a smiech v jej izbe. Zavolala služobníkov, aby prehľadali jej izbu. Našli len myš, ktorú nemohli chytiť a za skriňou malé písmenká, ktoré sa chichotali. Tie písmenká sa volali b, m, p, r, s, v, z, f. Sluhovia boli veľmi prekvapení, keď našli tie čudné veci. Sluhovia sa ich opýtali: „ Kto ste a čo tu chcete?“ Ony na to: „ My sme obojaké spoluhlásky!“ No sluhovia zas: „S kým ste tu prišli?“ Spoluhlásky na to: „S vybranými slovami a samohláskami, ale po ceste sme ich stratili!“ Zrazu nastalo hrobové ticho a o chvíľu začala kráľovná veľmi kričať. Všetci sa zľakli a začali sa obávať o princeznú a kráľovnú. Sluhovia rýchlo bežali do kuchyne za kráľovnou. A našli ju tam s princeznou, ktorá sa tam hrala so samohláskami. Kráľovná sa zľakla a povedala: „Ihneď ich odtiaľ vyveďte!“ Princezná nechcela, aby odišli, tak sa s nimi rozlúčila a išla ich odprevadiť so sluhami. Kráľovná sa pozerala z okna a dojalo ju to, ako všetci odchádzajú smutní. Aj princezná bola veľmi smutná. Tak prikázala sluhom, nech sa idú pozrieť na tortu, či je v poriadku. Sluhovia išli a našli na tanieri, na ktorom bola torta pre princeznú, ležať pár slov. Spomenuli si na obojaké spoluhlásky ,čo im povedali, že prišli s vybranými slovami. Spýtali sa: „Vy ste vybrané slová?“ Oni odpovedali, že áno. No vyhodili ich z paláca. Ako cestovali, boli celý čas hladné iba písmenká. Ale vybrané slová boli nasýtené, lebo zjedli celú tortu. Nemali ani kde bývať, tak ich kráľovná zavolala späť. Dala sa im najprv napiť a najesť. Povedala im, nech jej pomôžu s pár vecami: najprv odchytiť myš v jej izbe, potom pomôcť upiecť tortu a ďalej navariť rizoto z ryže. Písmenká všetko urobili, čo chcela kráľovná ,a potom im dala čo chceli ony. Byt ,v ktorom mohli bývať. A ten byt bol tesne vedľa paláca. A tak žili všetci šťastne ,až kým nepomreli. *Lucia Brnušáková 7. roč.*

Stromček

Krásny je stromček vianočný,
keď pekne rozvoniava.

Keď náš Boh ,Ježiško
darčeky pod stromček dáva.

Keď sa všetci radujú,
akú krásu máva.

Keď vonku biely
sneh líčka vyštipáva.

(*Marek Buš*)

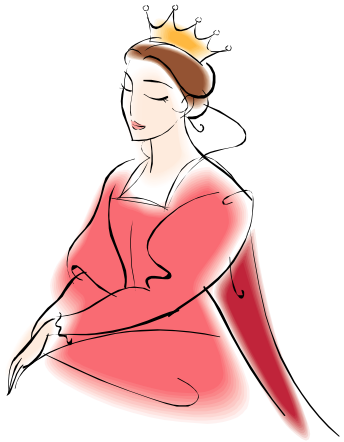

Povesť o Lomnickom štíte

V malom štátiku, v srdci Európy, žil raz jeden obrovitánsky obor, menom Lomnica. Býval v krásnych tatranských lesoch a pod ním sa rozprestierala malá dedinka, bez mena. Ľudia v tejto dedinke si spokojne žili, obra sa nebáli, ba dokonca, niektorí o ňom ani netušili.
V tejto dedine žili sedliaci a Čarodej. Svoje nadanie a talent nepoužíval ku šíreniu dobra. Túžil po moci a sláve. Chcel, aby mu ľudia z tejto dedinky slúžili. No slobodní dedinčania sa veru nechceli stať jeho poddanými a rozhodli sa, že Čarodejníkovi zoberú Knihu mágie a kúziel a vyženú ho do mohutných lesov. A tak sa aj stalo. Čarodeja týmto skutkom veľmi nahnevali, no bez kúziel im nemohol ublížiť! Ako tak blúdil lesom a kul zradné plány, zrazu len zakopol o veľký kus skaly. Pozrel sa lepšie a čo vidí? Pred ním sa týčilo obrovské brušisko, široké ramená a na dlhom krku kraľovala mohutná svetlovlasá makovica. Bol to tatranský obor a volal sa Lomnica. Práve oddychoval, keď ho Čarodej vyrušil. Čarodejník hneď vedel, čo má urobiť. Sladkými rečami obalamutil obra. Nahovoril ho, aby mu pomohol ovládnuť neposlušných obyvateľov dediny. "Keď mi pomôžeš zotročiť sedliakov, každý deň ti budú nosiť to najlepšie a jediné, čo majú, zemiaky!" Hladný obor dlho nerozmýšľal a hneď privolil. Ešte v tú noc sa Lomnica s Čarodejom na krku vydal do dedinky, aby polapal sedliakov. Netrvalo im to dlho.
Dedinčania spokojne spali vo svojich príbytkoch.
Keď svitlo ráno, všetci dedinčania už boli uväznení v železných klietkach. Pred nimi sedel na zlatom tróne Čarodej a v ruke držal čarovný prútik. Zlovestný pohľad a jeho šialený smiech sprevádzal dedinčanov pri práci a otrockej službe. Prešli roky a krutosť Čarodeja sa stupňovala. Bičovanie, smútok a plač ľudí už nemohol zniesť obor Lomnica. Jeho kamenné srdce zmäklo od slaných sĺz dedinčanov. Bolo ich toľko, že ich už zem neprijímala a vzniklo z nich Skalnaté pleso. Obor Lomnica sa rozhodol, že už nebude znášať neprávosť a neborákov dedinčanov ubráni. Postavil sa pred dedinčanov, zdrapil Čarodeja a šmaril ho rovno do tatranského plesa. Topiaci Čarodej však preklial obra Lomnicu a ten skamenel. Zmenil sa na velikánsky vrch, ktorý je v Tatrách dodnes. Dedinčania tento vrch nazvali Lomnický štít, práve podľa obra Lomnicu, ktorý prelomil ich otroctvo a bol pre nich ochranným štítom pred Čarodejom. A starí ľudia spomínajú, že pod štítom sa vraj nachádza Čarodejov prútik a jeho kniha.
N. Grofčíková,9.A

Pokračovanie zo str. 6
Keď sa im podarilo prepašovať kone, povedali si, že to skúsia ešte raz a pomôžu aj ostatným chlapom, ktorí pri práci s drevom prišli o svoje kone. Tak sa začal nový život tejto partie chlapov, ktorí už nerobili v Tatrách s drevom, ale pašovali kone z Poľska na Slovensko tatranskými bralami a roklinami. Aj teraz v Tatrách pracujú chlapi a ťažia drevo, ale už im pri tom pomáhajú motorové stroje.
Verím, že aj ja pôjdem jedného dňa na lanovku v Tatranskej Lomnici a zblízka uvidím tie chodníky, po ktorých prevádzal môjho pradedo koníky. Ja o Tatrách rád snívam. Keď idem s otcom na poľovačku po našich horách, vidím skalnaté bralá, po ktorých sa preháňajú kamzíky, svište... Tam hniezdia tie najkrajšie dravce na svete. A možno takto, to vyzerá i v nebi!
R. Škvarek,7.A

Nonsens

Buchty pečiem v starej práčke, obed varím na žmýkačke. A keď prádlo navarím, hrniec na žinku zavesím.

Pílu drevom zapálim, v peci oheň prepílim. A keď bude perina, v zime sa schovám do komína.

Miriam Sprláková 5.B

Hluchý ide po ceste, chce počuť, čo sa šušká po meste, slepý prerýva hlinu, túži vidieť malú hlivu, hľadá, hľadá niečo, nájde, obzerá sa, či je to veľké dosti, bezzubý zas hryzie kosti, myslí, že mu bude dosti, poláme si všetky zuby.

V. Masláková 5.B

Vianočný stromček

Stromček sa už chystá
na návštevu k vám.
Tak sa ja teším,
že mu hviezdu dám.

Hviezdička svieti
na vrchole stromčeka.
Radosť, láska, Vianoce
prišli do nášho domčeka.

Všetky zvonce, rolničky
buďte pekne tíško.
Veď v jasličkách spinká nám
maličký Ježiško.

(Martinka Greštiaková)

Tatranská povesť

Kedysi dávno žil na brehu tatranského plesa istý obchodník. Jedno ráno išiel na trh oveľa skôr ako obvykle. Bola ešte tma. Neďaleko svojej koliby zrazu zazrel obchodník svetlo. Šiel za ním a zistil, že to bola víla. Mala krásne dlhé vlnité vlasy a na hlave veniec z horských kvetov. Bola veľmi bledá a smutná. Obchodník k nej podišiel a spýtal sa jej: „Stalo sa ti niečo? Prečo plačeš?," vyzvedal obchodník. Víla mu odpovedala : „Zlá bosorka Hedviga ma chce vydať za jej syna, obra Satana. Vyhráža sa mi, že ak sa zaňho nevydám, všetky tatranské víly stratia svoju moc." Nato sa víla ešte viac rozvzlykala.

Obchodník sa ju snažil upokojiť, no márne. Keď začalo vychádzať slnko, víla zmizla. Celý deň premýšľal o tej krásnej víle a na druhý deň šiel zase zavčas rána na to miesto, kde stretol vílu. Víla tam bola tiež. Smutne mu povedala : „Keby sa našiel nejaký odvážny človek, ktorý by bosorke Hedvige zobral jej čarodejnú metlu, všetko by sa vyriešilo." Obchodník nechápal. Víla mu to vysvetlila : „ Hedviga má moc ukrytú vo svojej metle. Keby jej ju niekto zobral, skončila by nadobro." Obchodníkovi nebolo treba veľa rozmýšľať, zaraz sa chcel vybrať za Hedvigou. No víla ho zastavila. „To od teba nemôžem žiadať, ak by sa ti niečo prihodilo, nevedela by som si to odpustiť!" Odvážny obchodník sa nedal presvedčiť: „Neboj sa, nič sa mi nestane!" Obchodník sa už chcel pobrať na cestu, no víla ho ešte raz zastavila : „Počkaj! Dám ti z môjho venca jeden kvet. Volá sa plesnivec. No musíš mi sľúbiť, že ho budeš mať vždy pri sebe. Bude ti pomáhať a chrániť ťa pred silami bosorky. Ak ho stratíš, Hedviga ťa porazí." Obchodník jej sľúbil, že ho bude opatrovať ako oko v hlave a vydal sa na cestu. Ako tak blúdil lesom, prechodil veľa tatranských štítov, podarilo sa mu nájsť bosorkinu jaskyňu. Vstúpil dnu a zistil, že je to príbytok Hedvigy. „Je tu niekto?" spýtal sa, no nikto sa neozýval. Prehľadal jaskyňu, ale nikde zázračnú metlu nevidel. Až napokon ju zbadal pod posteľou. Zobral ju, no v tom vošla do jaskyne Hedviga. Obchodník stratil reč, keď videl tú potvoru. Ktože by sa jej nebál? Bálo sa jej všetko živé, oči krvou podliate, v prázdnej gambe svietilo len päť zubov, strapaté neučesané vlasy, dotrhané šaty a na tvári bradavice. Najväčšiu mala na dlhom špicatom nose. „Kto si? Čo tu hľadáš?!" škriekala Hedviga. „Som Juraj – obchodník z Tatranskej Štrby a prišiel som zachrániť víly od teba a tvojho syna Satana." „To sa ti veru nepodarí! Nikto nie je mocnejší než ja!" skríkla bosorka. Vtom si Juraj spomenul, že svoju moc má ukrytú v metle, a tak ju prelomil na dve polovice. V tej chvíli Hedviga začala miznúť a jej synovia Satan, Kriváň a Lomničan skameneli a premenili sa na vrchy vo Vysokých Tatrách. Netrvalo dlho a zmizla aj tajomná jaskyňa Hedvigy, ba aj celý les.

Juraj sa šťastný vracal domov a na lesnej cestičke ho už čakala víla. Objala Juraja a poďakovala sa mu za všetky víly, že im daroval slobodu. Víla mu prezradila, že sa volá Tatranka a je vodkyňou víl. Jeden druhému sa zapáčili a do roka mali svadbu. Narodila sa im dcérka, ktorej dali meno Skalokráska a synčeka pomenovali Horec. *V.Jančová,7.A*

Možno poznáte rozprávku **Zlatá páva.** V nej silná materinská láska zohrala veľkú úlohu. V každej poriadnej rozprávke sú čarovné predmety, v tejto to boli zázračné oriešky, ktoré chránili synčekov od strigy macochy. Naši piataci dostali 7 zázračných orieškov, no a mali rozhodnúť, **pred čím by ich mali chrániť.**

Po: Žltý oriešok. Aby som neochorel.
Ut: Oranžový oriešok. Aby som v škole nedostal päťku.
St: Čierny oriešok. Aby ma cestou zo školy nezguľovali.
Št: Zelený oriešok. Bude ma chrániť pred upratovaním.
Pia: Modrý oriešok. Aby ma nik neokradol.
So: Hnedý oriešok. Aby som nezaspal do školy.
Ne: Červený oriešok ma bude chrániť pred tým, aby som nezmeškal na sv. omšu. *D.Trojan, 5.A*

Pondelok- pred zlom.
Utorok- pred nebezpečenstvom.
Streda- pred úrazom.
Štvrtok- pred nehodou.
Piatok-pred zlými snami
Sobota-pred vážnou chorobou
Piatok- pred zlými snami.
Sobota- pred vážnou chorobou.
Nedeľa- pred zlými známkami.
A.Kubica,5.B

PO- hnedý: Aby ma chlapci nezguľovali.
UT- fialový: Aby ma čerti nezobrali.
ST- žltý: Aby som nedostala zlú známku z OBN.
ŠT- zelený: Aby som nedostala zlú známku z MAT.
PI- modrý: Aby nás doma nevykradli.
SO- oranžový: Aby ma nezrazilo auto.
NE- ružový: Aby som si neublížila na korčuliach, na klzisku v Tvrdošíne.
T. Bušová,5.B

Fialový: chráni ma pred zlodejmi.
Modrý: chráni ma pred únosom.
Oranžový: chráni ma pred zlými známkami.
Žltý: chráni ma pred zlými duchmi.
Zelený: chráni ma pred chorobou.
Hnedý: chráni ma pred zranením.
Červený: chráni ma pred nehodou.
K. Belová, 5.A